

РЕШЕНИЕ

№ 2549

гр. София, 15.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13500** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. С. Т. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 28.10.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 2^{-ри} състав по н.а.х. дело №9664/2019г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и моли съда да го отмени и вместо него по същество на спора да отмени и Наказателно постановление (НП) №430155-F479703/17.04.2019г., издадено от директора на Офис „Център“ на Териториалната дирекция – С. на Националната агенция за приходите или евентуално да го измени, като намали размера на наложеното ѝ административно наказание. Поддържа, че са били налице основания процесният случай да бъде определен като „маловажен“ по смисъла на чл.28 ЗАНН и за него да не бъде наложено административно наказание, тъй като тя е подала годишната данъчна декларация незабавно след като е било установено, че такава не е била подадена за 2017г. Изтъква, че за данъчния период не е бил дължим данък за внасяне по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), а цялостното ѝ поведение свидетелства за добросъвестното ѝ намерение незабавно да отстрани допуснатия

пропуск.

Ответникът ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ – С. на НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ (ТД на НАП), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Б. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяната му.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №430155-F479703/17.04.2019г., на основание чл.80, ал.1 ЗДДФЛ, на касатора К. С. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева за това, че в качеството ѝ на данъчно задължено лице по смисъла на чл.3, т.1 ЗДДФЛ, не е подала в ТД на НАП по постоянния си адрес, годишна данъчна декларация за облагаемия доход за 2017г., в срок до 30.04.2018г., с което е нарушила разпоредбата на чл.50, ал.1 във вр. с чл.53, ал.1 ЗДДФЛ.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №430155-F479703 от 17.04.2019г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е обосновал следните изводи: НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушенията и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Т. е извършила вмененото ѝ нарушение на чл.50, ал.1, т.1 във вр. с чл.53, ал.1 ЗДДФЛ, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност. Съдът е приел, че деянието не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по смисъла на чл.28, б. „а“ ЗАНН.

Решението е правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 2^{-м} с-в.

С разпоредбата на чл.50, ал.1 ЗДДФЛ е въведено императивно задължение за местните физически лица (ФЛ) да подават годишна данъчна декларация по образец за обстоятелствата, изчерпателно посочени в т.1 – т.5. Срокът за изпълнение на това задължение е от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода (чл.53, ал.1 ЗДДФЛ). За неизпълнение в срок на задължението за подаване на годишна данъчна декларация, законът – чл.80, ал.1 ЗДДФЛ, предвижда административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, в размер до 500 (петстотин) лева, ако лицето не подлежи на по-тежко наказание.

В случая жалбоподателката не оспорва релевантните факти, че е задължено лице по чл.3, т.1 ЗДДФЛ и в срок до 30.04.2018г. не е подала пред ТД на НАП годишна

данъчна декларация за 2017г.

Спорен е въпросът дали извършеното нарушение на данъчното законодателство може да се квалифицира като маловажен случай за който не следва да бъде наложено административно наказание. Отговорът на този въпрос е отрицателен, като настоящият решаващ състав споделя доводите, изложени от първостепенния съд относно неприложимостта към конкретния случай на разпоредбата на чл.28 ЗАНН.

Легално определение на понятието "маловажен случай" е дадено в чл.93, т.9 от Наказателния кодекс (НК), чиито разпоредби, съгласно чл.11 ЗАНН, се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според чл.93, т.9 НК, "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В конкретния случай, макар действително да е установено, че нарушението е извършено за първи път, не може да бъде обоснован извод, че то е с по-ниска степен на обществена опасност, сравнимо с други нарушения от същия вид, предвид дългия период в който е продължило – почти 11 месеца. Засегнатите обществени отношения, свързани с данъчната и бюджетна сфера, по своята обществена значимост не предполагат възможност да се определи за „маловажно” неизпълнението на основно задължение по ЗДДФЛ, което задължените лица трябва да изпълнят веднъж годишно. Целите на административните наказания по чл. 12 ЗАНН (да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани) изискват строго спазване на финансовата и фискална дисциплина и приучаване на данъчно задължените лица към стриктно изпълнение на задълженията им.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 28.10.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 2^{-ри} състав по н.а.х. дело №9664/2019г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

